

Rugă pentru fii

TATIANA TOPCIU

Avem copii și cât ne bucurăm!
Îi creștem cum putem și noi mai bine.
De tensiuni, de lipsuri îi cruțăm,
Să aibă-o viață-așa cum se cuvine.

Ce-avem mai bun pe masă-i pentru ei.
Deși ni-i greu, ei masa n-o au goală.
Când alții vin din urmă, mititei,
Iubirea le-o-mpărțim la toți, egală.

Le dăruim din anii cei mai frumoși,
Zidim în ei a noastră tinerețe,
Ne bucurăm să crească sănătoși
Și înspre Dumnezeu le dăm povețe.

Cu nume dragi ades îi alintăm
Și ne-nțelegem fără de cuvinte.
Genunchii împreună ni-i plecăm
Să ne rugăm Cerescului Părinte,

Să pună-n ei dumnezeiesc altoi,
Ce pentru veșnicie să rodească,
Să-i nască-a doua oară, nu din noi,
Ci din voința Lui dumnezeiască.

Îi dăm apoi la școală pe copii,
S-ajungă bine, să învețe carte
Și, tot la școli și-apoi la meserii,
Copiii noștri ni se duc departe.

Și uită ochii mamei cei trudiți...
Și uită sărutarea aspră-a tatei.
Dar, vai, țin minte de-au fost pedepsiți
Pentru neascultare ori păcate.

Și când cresc mari, copiii în ascuns
Trăiesc cum nu i-am învățat vreodată.
Nu se sfiesc să pună în răspuns
Greșeli ce le-au vânat viața toată.

E-adevărat, răsplată nu dorim
De la copii, dar tot tânjim, odată
Să vină ziua când să-i auzim
Cerându-ne iertare-nlăcrimată

Și-ngenunchind alătura de noi,
Să ne rugăm din nou ca altădată,
Sculându-se din rugăciune noi,
Cu viața pentru Domnul consacrată.

Dar clipa întârzie și zdrobiți,
Părinții pentru fii stau în picioare
Și-ngenunchiați ei singuri, umiliți,
În locul lor, cer Domnului iertare:

O, zidul cel dintre părinți și fii,
Dărâmă-l, Doamne, cât e cu puțință,
Căci nu-i decât o cale spre vecii:
Un plâns amar, și-adâncă pocăință,

Nu-i Dumnezeu să ceară să fim sfinți
Și-un Dumnezeu să-ngăduie păcatul,
Un Domn mai demodat, pentru părinți,
Iar pentru fii, cu firea lor, un altul.

Și dacă se-adâncește pe pământ
Prăpastia-ntre-aceste generații,
Să nu se-ntâmpile-aceasta-n locul sfânt,
Acolo, unde se închină frații.

Destule lovituri primim de sus,
De jos, din jur, și-atâtea din afară.
Fie ca-n cortul Domnului Isus
Să fie armonia cea mai rară!

Cum Unul este Cel ce ne-a născut
Pe Golgota-n amară suferință,
Să fim și noi asemeni, ca un lut
Ce-l modelează-o singură voință.

Iar când se va-mplini, cum așteptăm,
Să vii din nou, în slavă și-n mărire,
Ridică-ne-mpreună, Te rugăm,
Părinți și fii - în veșnică unire!